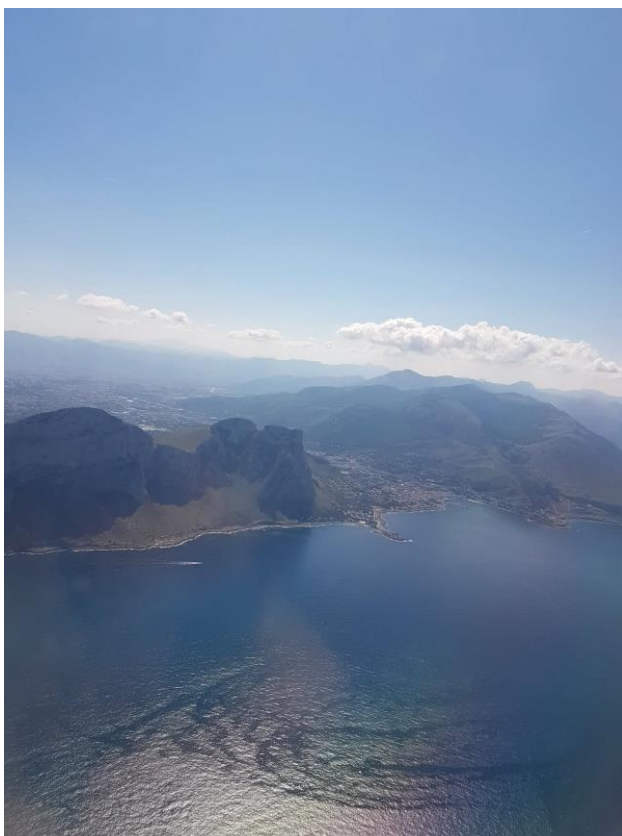

Raport narativ

Mă numesc Rițiu Stelian- Adrian, student în anul V, iar în semestrul I, 2018/2019 am beneficiat de bursa Erasmus.

Pentru mine, ideea de a pleca cu o bursă Erasmus a pornit de la faptul că, într-o seară, vorbeam cu niște prieteni din Târgu Mureș iar aceștia îmi povesteau despre programul lor Erasmus, care pentru mine era o noutate. Mai auzisem înainte, însă nu m-am interesat niciodată ce înseamnă să fii student erasmus cu adevărat. Așa că, după acea seară, am intrat pe pagina universității noastre pentru a vedea care sunt criteriile pe care trebuie să le îndeplinească un student ca să poată participa la această experiență. Când am văzut că media era un criteriu major, am zis fie, mă bag. Apoi a trebuit să mă gândesc în ce țară și în ce oraș aș vrea să merg. Aveam foarte multe variante, însă cel mai tare m-a atras Italia. Am luat în considerare faptul că limba italiană este mult mai ușor de învățat decât germana sau franceza spre exemplu, dar și faptul că mâncarea mea preferată este de departe cea italienească. Așa că, nu mai rămânea decât un singur lucru, și anume să îmi aleg orașul. Mereu am vrut să vizitez Sicilia, iar prin urmare a fost foarte simplă decizia mea. Palermo. După ce le-am spus prietenilor mei din țară, tot studenți la medicină, despre acest lucru, s-au decis și ei să vină în Palermo.

Încă de la început am întâmpinat anumite dificultăți, în sensul că, acel coordonator Erasmus din Palermo nu ne răspundea deloc la email-uri. Aveam nevoie de o aprobare din partea universității gazdă. Am dat zeci de email-uri, atât coordonatorului (care este un domn trecut prin viață, de vreo 70 de ani), cât și celor de la relații internaționale, însă totul a fost în van. Niciun răspuns.

Pe data de 30 septembrie 2018 am pornit încrezător și foarte entuziasmat, împreună cu amicii mei din Târgu Mureș, Iași și București, în ceea ce urma să fie cea mai frumoasă experiență de până acum. După ce am ajuns acolo, primul lucru pe care trebuia să-l facem era să mergem la biroul de relații internaționale pentru a ne semna certificatul de arrival. Următorul pas, trebuia să îl căutam pe coordonatorul Erasmus. A trebuit să mergem o săptămână în fiecare zi pentru a-l găsi, iar când în final am dat de dumnealui, mi-a spus ca nu sunt înscris nici unde și că nu apar pe nicio listă, așa cum apăreau prietenii mei. A trebuit să mă întorc la biroul de relații internaționale pentru a-mi da o dovadă că sunt student incoming, iar apoi urma să ma întorc din nou la el. I-al de unde nu-i, pentru că am mai umblat încă o săptămână pentru a-l găsi din nou. Toată lumea îl asocia cu o fantomă. Niciodată nu era prezent în biroul său, sau dacă era, stătea 10 minute și nu-l vedea nimeni când pleca.

Mai departe, a trebuit să ne stabilim materiile pe care vrem să le facem acolo. Noi de acasă am plecat cu o idee, însă, cum planurile de acasă nu țin cu cele din târg, a trebuit să fac modificări în Learning Agreement pentru că unele materii nu se făceau în primul semestru sau mi se suprapuneau și nu puteam să merg la două materii în același timp. Într-un final am rezolvat cu orarul și nu urma decât să particip la cursuri și stagii.

Totul se desfășura în limba italiană. Deși am făcut cursuri de limbă cu 4 luni înainte, în prima lună îmi era mai greu să mă adaptez. Așa că, încercam să vorbesc în limba engleză cu studenții și cu profesorii, însă am constatat cu uimire faptul că ei nu știu mai deloc limba engleză. Câțiva profesori știau, însă nesemnificativ. După ce am urmat cursul de B1 acolo, pentru că toți studenții erasmus au dreptul la o lună de cursuri gratuite, am început să vorbesc fluent și înțelegeam aproape tot ce se vorbea în jurul meu.

Mi-a plăcut foarte mult faptul că ei învață doar după ghiduri europene și nu ca la noi, din cartea lui X și lui Y. Aveam programa de curs care conținea și bibliografia. Spre exemplu la pediatrie, domnul profesor ne-a recomandat Nelson (care avea doar 6000 de pagini), iar la endocrinologie sau gastroenterologie ne recomandau cărțile de medicină internă, tot foarte stufoase. Studenții de acolo sunt foarte bine pregătiți din punct de vedere teoretic. La cursuri când puneai ceva o întrebare, erau toți cu mâinile pe sus. Era o relație profesor-student foarte amicală.

În ceea ce privește partea de social, am rămas surprins plăcut de studenții voluntari ESN. Erau o gașcă numeroasă și funny care se ocupa mereu de organizarea săptămânală a unor excursii, petreceri tematice sau piese de teatru. Tot de la ei am primit cardul ESN, prin intermediul căruia aveam 15% reducere la 8 zboruri Ryanair cu bagaj de cală gratuit. Așa că nu rămânea decât să profităm de această ocazie. Ziua următoare am cautat pe unde am putea zbura din Palermo și ne-am cumpărat bilete spre Africa, în Marrakesh, dar și spre Roma.

Dacă vorbim de mâncare pot spune că am fost în rai. Pastele, pizza și fructele de mare erau peste tot. Am plecat cu 75 de kg și m-am întors cu 81 kg în 4 luni. Și să nu mai vorbesc de cantina facultății. Au o cantină foarte mare, pe 2 etaje unde la primul etaj se făcea pizza și burgeri iar la etajul doi erau pastele și felul al doilea. Ca și student UNIPA, ai foarte multe facilități. Cea mai importantă dintre ele fiind reducerea la prețul mâncării. În acea încălțăminte era la jumătate de preț. O pizza, un burger, sau un meniu cu 2 feluri plus desert costa nu mai mult de 3.70 euro.

Orașul în sine este foarte frumos, însa are un mare defect. Este mizerie peste tot. Oamenii aruncă gunoiul unde le vine. Nu prea exista pubele sau alte locuri de colectare a gunoiului. Imi aduc aminte că în prima zi, de la o farmacie ieșea un domn pe la 40 de ani. Iși scosese un sirop dintr-o cutie și o aruncă pe jos. Eu am mers la el sa-l trag de mânecă și să-i spun că a scapat cutia. S-a uitat stupefiat la mine si a zis” nu e al meu”. În acel moment m-am uitat și

mai urât la el însă s-a făcut că plouă. Apoi i-am întrebat pe studenții de acolo de ce este așa o mizerie în tot orașul și mi-au spus că poliția locală și primăria cheltuiesc foarte multi bani pentru arestarea mafiei și nu alocă niciun ban pentru alte aspecte.

Încetul cu încetul se apropia sesiunea și a trebuit să începem să programăm examenele. Tot ce ținea de examene se putea realiza printr-un portal asemanator Moodle. Aici am avut foarte mare bătaie de cap pentru că era mult de umblat. Mergi și caută-i pe profesori, ei nu sunt de găsit, mergi a doua zi și tot așa... Intr-un final totul a fost stabilit, doar ca am avut și două examene în aceeași zi. A fost o cantitate mare de materie într-un timp foarte scurt. Examenele majoritatea au fost orale. Exista o comisie formată din 3 oameni iar tu trebuia să mergi pe la fiecare că să îți pună întrebări. Unii erau mai indulgenți, alții însă nu făceau diferențe că ești student erasmus sau italian. După ce am terminat cu acestea, a trebuit să ne întoarcem din nou la omulețul fantomă pentru a ne semna actele de plecare. Știind că de obicei este de negăsit, am făcut o programare la secretariat și ei l-au sunat să îi spună că trebuie să plecăm acasă și că avem nevoie de el. A fost foarte prompt iar într-un final am rezolvat cu toate actele de plecare.

În concluzie, această experiență este una pe care, în opinia mea, ar trebui să o încerce fiecare student, indiferent că este la medicină sau la o altă facultate. Erasmus este despre studiu, prietenie, călătorie dar și distracție. În aceste patru luni mi-am făcut o mulțime de prieteni, am vizitat foarte multe locuri pe care nu le-aș fi vizitat probabil niciodată, dacă nu aveam această șansă. Am acumulat teorie și practică medicală și cel mai important, am rămas cu amintirile pe care cu siguranță nu le voi uita prea repede.